

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและได้นำเสนอตามหัวข้อ
ดังนี้

- 1.ประวัติฟุตบอล
- 2.ทักษะเบื้องต้นในฟุตบอล
- 3.การทำงานแบบทักษะและการเรียนรู้ (Skill Performance and Learning)
- 4.งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ประวัติฟุตบอล ประพันธ์ เปรมศรี และ ไมตรี กุลบุตร. (2548)

เมื่อเริ่มเข้าสู่ช่วงฤดูหนาวประเทศในทวีปต่าง ๆ ทั่วโลก จะประสบกับปัญหาหิมะตก และสภาพอากาศที่เย็นมากทำให้ไม่สามารถจัดการแข่งขันกีฬากลางแจ้งต่าง ๆ ได้ รวมทั้งกีฬาฟุตบอลด้วยจึงถือเป็นช่วงสิ้นสุดฤดูกาลแข่งขัน แต่เนื่องจากฤดูหนาวมีระยะเวลาที่ยาวนาน และสภาพอากาศกลางแจ้งไม่เอื้ออำนวยต่อการเล่นกีฬาฟุตบอล จึงเป็นปัจจัย ที่ทำให้คนหันมาเล่นกีฬาในร่มแทน และนี่คือที่มาของกีฬาฟุตบอลในร่ม 5 คน หรือที่เรียกว่า “ฟุตบอล” (FUTSAL) ฟุตบอลมีการแข่งขันมาตั้งแต่ ปี ค.ศ. 1930 ณ กรุงมอนเตวิเดโอ ประเทศอุรุกวัย เป็นเกมที่ชาวอเมริกาใต้ นิยมเล่นกันมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเทศบราซิล ซึ่งเป็นชาติที่มีทักษะความสามารถเฉพาะตัวในการเล่นฟุตบอลสูงสุดในโลก ด้วยลีลาอันเร้าใจจากนักเตะชื่อก้องโลก อย่างเปเล่, โซเครติส, จูเนียร์ หรือซีโก้ ซึ่งต่างเคยเข้าแข่งขันฟุตบอลมาแล้วทั้งสิ้นการแข่งขันฟุตบอลในระดับนานาชาติ

ค.ศ. 1965 จัดการแข่งขันครั้งแรกขึ้น ในทวีปอเมริกาใต้ ประเทศปารากวัย คว่าแชมป์ทวีปอเมริกาใต้

ค.ศ. 1979 มีการแข่งขันชิงแชมป์ในทวีปอเมริกาใต้ อีก 6 ครั้ง โดยนักเตะแชมป์ประเทศบราซิลคว้าแชมป์ไปได้หมดทุกครั้ง

ค.ศ. 1980 และ ค.ศ. 1984 มีการแข่งขันแพนอเมริกาคัพ โดยนักเตะแชมป์ ประเทศบราซิลคว้าแชมป์ไปได้ทั้งสองครั้ง

ค.ศ. 1982 มีการแข่งขันชิงแชมป์โลก (อย่างไม่เป็นทางการ) เป็นครั้งแรก ณ กรุงเซาเปาโล ประเทศบราซิล และแชมป์ในปีนี้เป็นเจ้าถิ่นประเทศบราซิล

ค.ศ. 1985 มีการแข่งขันชิงแชมป์โลก (อย่างไม่เป็นทางการ) ครั้งที่ 2 ณ ประเทศสเปนและประเทศบราซิล คว่าแชมป์ไปได้

ค.ศ. 1988 มีการแข่งขันชิงแชมป์โลก (อย่างไม่เป็นทางการ) ครั้งที่ 3 ณ ประเทศออสเตรเลีย ประเทศบราซิล เสียแชมป์ให้แก่ประเทศปารากวัยเป็นครั้งแรก

ค.ศ. 1989 ต่อมาสหพันธ์ฟุตบอลนานาชาติ (FIFA) ได้เข้ามาดูแลการแข่งขันชิงแชมป์โลกเป็นครั้งแรก ซึ่งจัดการแข่งขัน ณ ประเทศฮอลแลนด์ และประเทศบราซิลยังครองความเป็นแชมป์รองแชมป์ประเทศสเปน อันดับที่สาม ได้แก่ประเทศรัสเซีย

ค.ศ. 1992 มีการจัดการแข่งขันชิงแชมป์โลกครั้งที่ 2 ณ ประเทศอองกง และประเทศบราซิลยังครองความเป็นแชมป์ รองแชมป์ประเทศสหรัฐอเมริกา อันดับที่สามประเทศสเปน

ค.ศ. 1996 มีการจัดการแข่งขันชิงแชมป์โลกครั้งที่ 3 ณ ประเทศสเปน และประเทศบราซิลยังครองแชมป์อันดับ 1 ของโลกอย่างเหนียวแน่น รองแชมป์ประเทศฮอลแลนด์ อันดับที่สามประเทศสหรัฐอเมริกา

ค.ศ. 2000 มีการจัดการแข่งขันชิงแชมป์โลกครั้งที่ 4 ณ ประเทศกัวเตมาลา และประเทศสเปนสามารถล้มแชมป์เก่าสามสมัย อันดับ 1 ของโลกรองแชมป์ประเทศบราซิล อันดับที่สามประเทศโปรตุเกสกีฬาฟุตบอลจัดได้ว่าเป็นเกมกีฬาที่ยิ่งใหญ่ที่สุด และมีผู้ชมคลั่งไคล้กีฬานี้มากที่สุดในโลก เนื่องจากฟุตบอลเป็นเกมที่สนุกดูง่าย มีสีสันในการเชียร์ โดยเฉพาะในเกมส์นามใหญ่ที่เราเรียกว่าเกม 11 คนนั้น เป็นที่นิยมทั้งในระดับสโมสรในลีกของแต่ละประเทศ และระดับนานาชาติ นั่นคือการแข่งขันฟุตบอลโลก ซึ่งในปัจจุบันนี้กีฬาฟุตบอลไม่แข่งขันเพียงแค่นามใหญ่เท่านั้น ยังมีการจัดการแข่งขันฟุตบอลในร่มที่เราเรียกว่า “ฟุตบอล 5 คน” หรือ “ฟุตซอล” (FUTSAL) (ประพันธ์ เปรมศรี และไมตรี กุลบุตร: 2548)

ค.ศ.2004 มีการแข่งขันฟุตซอลชิงแชมป์โลกครั้งที่ 5 ณ ประเทศไทเป ทีมชาติไทยก็ยังมีโอกาสมาโชว์ฝีเท้าอีกครั้ง และครั้งนี้ยังเก็บได้ 3 แต้ม ด้วยการชนะออสเตรเลีย 3-2 ส่วนแชมป์ตกเป็นของสเปนซึ่งเอาชนะอิตาลี 2-1

ค.ศ.2008 มีการแข่งขันฟุตซอลชิงแชมป์โลกครั้งที่ 6 จัดขึ้นที่ประเทศบราซิล ทีมชาติไทยก็ได้เป็นหนึ่งในตัวแทนจากทวีปเอเชียได้เข้าแข่งขันในครั้งนี้ด้วยและสามารถเอาชนะสหรัฐอเมริกาได้ 1 นัด ทีมที่ชนะเลิศคือ บราซิล โดยชนะทีมชาติสเปนไปในการดวลจุดโทษ 4-3 ภายหลังจากเสมอกัน 2 ประตูต่อ 2

ส่วนในครั้งที่ 7 ค.ศ. 2012 จะมีการจัดขึ้นที่ประเทศไทยของเราในการเป็นเจ้าภาพการแข่งขันฟุตซอลชิงแชมป์โลก ส่วนสนามที่จะใช้ทำการแข่งขันนั้นจะมีทั้งหมด 3 สนาม

ประกอบด้วย อิมแพค อาร์น่าเมืองทองธานี, อาคารนิมิบุตร สนามกีฬาแห่งชาติและอินคอร์สเตเดียม หัวหมาก

ทักษะเบื้องต้นในการเล่นกีฬาฟุตซอล คณาธิป จิระสัญญาณสกุล (2548: 86-96) ได้กล่าวเกี่ยวกับทักษะฟุตซอลเอาไว้ดังนี้

การรับบอล

หลักทั่วไป ทักษะในการรับบอลหรือบังคับบอลหมายถึง การบังคับลูกที่มาจากลักษณะต่าง ๆ ทั้งบนพื้นและในอากาศ เพื่อให้ลูกอยู่ในการครอบครอง เพื่อที่จะสามารถเล่นลูกต่อไปตามความต้องการ การรับลูกหรือหยุดลูกนั้นเป็นเทคนิคอย่างหนึ่งที่มีความสำคัญเป็นอย่างมากในการเล่นฟุตซอล ซึ่งจะต้องฝึกให้มีประสิทธิภาพ หากหยุดลูกไม่อยู่ก็จะทำให้เสียลูกให้แก่ฝ่ายตรงกันข้ามได้

เทคนิคการรับบอล การหยุดลูกหรือรับลูกโดยการใช้ส่วนต่าง ๆ ของร่างกายมีดังนี้

ข้างเท้าด้านใน วิธีรับบอล

1. ตามองลูกพร้อมกับหันข้างที่ใช้เป็นเท้าหลักเข้าหาลูก
2. ปล่อยให้ลูกผ่านลำตัวไปสู่เท้าหลัง โดยผ่อนตามแรงเข้าหาของลูกบอลหันข้างเท้าด้านในเข้าหา เมื่อบอลสัมผัสเท้า
3. ลักษณะของเท้าที่ใช้หยุดคือ งอเข่าเล็กน้อย ยกสูงจากพื้นพอประมาณ น้ำหนักตัวอยู่ที่เท้าหลัก

ข้างเท้าด้านนอก วิธีรับบอล

1. ตามองลูกพร้อมกับหันข้างที่ใช้เป็นเท้าหลักเข้าหาลูก
2. ปล่อยให้ลูกผ่านลำตัวไปสู่เท้าหลัง โดยผ่อนเท้าตามแรงเข้าหาของลูกบอล หันข้างเท้าด้านนอกเข้าหา เมื่อบอลสัมผัสเท้า
3. ลักษณะของเท้าที่ใช้หยุดคือ งอเข่าเล็กน้อย ยกสูงจากพื้นพอประมาณ น้ำหนักตัวอยู่ที่เท้าหลัก

หลังเท้า วิธีรับบอล

1. ตามองลูกพร้อมกับหันหน้าเข้าหาลูก
2. ปล่อยให้ลูกผ่านลำตัวไปสู่เท้าหลัง โดยผ่อนเท้าตามแรงเข้าหาของลูกบอล ย่อขาหลักลง ร่มปลายเท้าที่ใช้หยุดบอลลง เมื่อบอลสัมผัสเท้า
3. ลักษณะของเท้าที่ใช้หยุดคือ งอเข่าเล็กน้อย ยกสูงจากพื้นพอประมาณ น้ำหนักตัวอยู่ที่เท้าหลัก

ปลายฝ่าเท้า วิธีรับบอล

1. ตามองลูกพร้อมกับหันหน้าเข้าหาลูก
2. หันหน้าเข้าหาลูกพร้อมกับยกเท้าขึ้นสูงจากพื้นเล็กน้อย หงายฝ่าเท้าขึ้นเฉียงประมาณ 35 องศา ให้ระดับปลายฝ่าเท้าอยู่ด้านบนของลูก ดันเท้าเข้าหาบอล
3. ลักษณะของเท้าที่ใช้หยุดคือ งอเข่าเล็กน้อย ยกสูงจากพื้นพอประมาณ น้ำหนักตัวอยู่ที่เท้าหลัก

ฝ่าเท้า วิธีรับบอล

1. ตามองลูกพร้อมกับหันหน้าเข้าหาลูก
2. หันหน้าเข้าหาลูกพร้อมกับยกเท้าขึ้นสูงจากพื้น หงายฝ่าเท้าขึ้นเฉียงประมาณ 35 องศา ให้ระดับตรงกลางฝ่าเท้าอยู่ด้านบนของลูก ดันเท้าเข้าหาบอล
3. ลักษณะของเท้าที่ใช้หยุดคือ งอเข่าเล็กน้อย ยกสูงจากพื้นพอประมาณ น้ำหนักตัวอยู่ที่เท้าหลัก

หน้าขา วิธีรับบอล

1. ตามองลูกพร้อมกับหันหน้าเข้าหาลูก
2. ยกขาขึ้นให้หน้าขาตั้งฉากกับพื้นปล่อยให้บอลสัมผัสกับหน้าขา พร้อมกับลดเข่าต่ำและย่อขาหลักลงตามเพื่อผ่อนแรง และเอาบอลลงพื้น
3. ลักษณะของเท้าที่ใช้หยุดคือ งอเข่าเล็กน้อย ยกสูงจากพื้น น้ำหนักตัวอยู่ที่เท้าหลัก

อก วิธีรับบอล

ยืนแยกเท้าเล็กน้อย ทั้งน้ำหนักตัวอยู่ที่ปลายเท้าทั้งสองข้าง แอนอกเตรียมรับลูกขณะเดียวกัน ต้องแอ่นหลังเล็กน้อย ตาต้องมองลูกเมื่อลูกลอย โด่งเข้าหา พยายามเคลื่อนอกเข้ารับลูกกลางอก เวลาช็อครับลูกต้องเกร็งลำตัว พร้อมกับผ่อนหน้าอกลงและย่อลำตัว ปล่อยให้ลูกลงสู่พื้นด้วยความนุ่มนวล

ศีรษะ วิธีรับบอล

1. หันหน้าเข้าหาลูกตามองที่ลูก
2. เท้าทั้งสองข้างยืนขนานกัน ต้องใช้เท้าข้างใดข้างหนึ่งอยู่น้ำ อีกข้างหนึ่งอยู่หลัง
3. ให้ยึดตัวขึ้นใช้ศีรษะรับลูก พอลูกสัมผัสศีรษะให้ย่อตัวลงทันที และพยายามบังคับให้ลูกตกตรงด้านหน้า และให้ลงสู่พื้นอย่างนุ่มนวล หรือจะบังคับให้ไปด้านข้างตามสถานการณ์ก็ได้เพื่อเล่นลูกต่อไป

การเตะหลักทั่วไป

การเตะบอลมีหลายวิธี คือ การเตะกลางอากาศขณะที่ลูกบอลลอยอยู่หรือการเตะบอลขณะที่ลูกบอลหยุดอยู่บนพื้นสนาม โดยพื้นฐานของการเล่นฟุตบอลคือ การใช้เท้าในการเตะ และมีวิธีในการเตะแบบอื่นๆ อีก เช่น การใช้ข้างเท้าด้านใน ด้านนอก ส้นเท้า ปลายรองเท้า และการเตะลูกวอลเลย์ เป็นต้น โดยทั่วไปในการเตะมีหลักอยู่ทั่วไปคือการใช้เท้าสัมผัสบอลและส่งบอลไปยังเป้าหมายที่ตั้งเอาไว้ โดยวิธีของลูกที่เคลื่อนที่ไปมีดังนี้

ลูกเรียด คือลูกที่วิ่งไปในแนวระดับพื้น เป็นพื้นฐานของการเตะลูกเพื่อส่งลูกไปยังเป้าหมายที่นิยมใช้มากที่สุด

ลูกโค้ง คือลูกที่ลอยขึ้นสู่อากาศ เพื่อความเร็วในการเคลื่อนที่ของลูกและเพื่อหลบการป้องกันของฝ่ายตรงข้ามได้

การส่งบอล

ลักษณะของการส่งบอลจากผู้เล่น ไปยังผู้เล่นอีกคนหนึ่งสามารถกระทำได้หลายวิธีการส่งบอลสามารถส่งโดยการเตะ การใช้ศีรษะ โหม่ง หรือส่วนของร่างกาย (ตามกติกา) ได้โดยการพยายามบังคับให้ไปยังทิศทางหรือเป้าหมายที่กำหนดไว้ด้วยวิธีของลูกต่าง ๆ ได้แก่ ลูกเรียดหรือลูกโค้ง

เทคนิคการเตะหรือการส่ง ลูกของกีฬาฟุตบอล มีหลายแบบ ดังต่อไปนี้

การเตะหรือการส่ง ลูกด้วยข้างเท้าด้านใน

การส่งบอลด้วยข้างเท้าด้านในเป็นวิธีการเตะบอลที่มีความแม่นยำที่สุดในการเตะ เพราะพื้นที่ข้างเท้าด้านในสัมผัสมีพื้นที่ค่อนข้างมากและง่ายแก่การบังคับ วิธีการเตะตาต้องมองลูกยื่นหันข้างเท้าหลักเข้าหาลูก ข่อขาหลักลง กวาดอีกข้างไปด้านหลังลักษณะแบะขาออกให้ข้างเท้าด้านในตั้งฉากกับลูกบอล ในทิศทางที่จะเตะไป สูงจากพื้นเล็กน้อย เกร็งเท้าไม่ให้สับและกระแทกไปยังลูกขณะสัมผัสบอล

การเตะหรือการส่ง ลูกด้วยข้างเท้าด้านนอก

วิธีการเตะ ตาต้องจ้องมองลูก ยื่นหันหน้าเข้าหาลูกข่อขาหลักลง กวาดอีกข้างไปด้านหลังลักษณะหันปลายเท้าเฉียงไปทางเท้าหลัก ข้างเท้าด้านนอกตั้งฉากกับลูกบอลในทิศทางที่จะเตะไป สูงจากพื้นเล็กน้อยเกร็งเท้าไม่ให้สับและกระแทกไปยังลูกขณะสัมผัสบอล

การเตะหรือการส่ง ลูกด้วยหลังเท้า วิธีการเตะ

1. วางเท้าหลักให้อยู่ด้านข้างของลูกในระดับเดียวกัน
2. ตามองลูก ปลายเท้าจุ่ม ข้อเท้าตึง เข่ายึดอยู่เหนือลูก

3. เหยียงเท้าแต่ละระดับสะโพก พร้อมกับเตะลูกด้วยหลังเท้า ลำตัวโน้มตัวไปข้างหน้า

4. พยายามให้เท้าสัมผัสส่วนกลางของลูก และเท้าที่เตะไปแล้วให้ปลายเท้าชี้ไปตามทางที่ลูกไป

การเตะหรือการส่ง ลูกด้วยหัวรองเท้า วิธีการเตะ

1. ตามองลูก วางเท้าหลักให้อยู่ในระดับต่ำกว่าลูก
2. ใช้หัวรองเท้าเตะตรงกึ่งกลางของลูก โดยไม่จำเป็นต้องเหยียงขาไปด้านหลังมากนัก

3. เกร็งข้อเท้าและปลายเท้าไม่ให้สับเวลาสัมผัสบอล
ลูกนี้นิยมใช้ในการยิงประตูในสถานการณ์ที่คับขัน มีพื้นที่น้อย และไม่สามารถเหยียงขาไปด้านหลังมากนัก ลักษณะของลูกจะเคลื่อนที่เร็วและแรงยากแก่การป้องกันของฝ่ายตรงข้าม

การเตะหรือการส่ง ลูกด้วยปลายฝ่าเท้า วิธีการเตะ

1. ตามองลูกพร้อมกับหันหน้าเข้าหาลูก
2. หันหน้าเข้าหาลูกพร้อมกับยกเท้าขึ้นสูงจากพื้น หงายฝ่าเท้าขึ้นเฉียงประมาณ 35 องศา ให้ระดับตรงกลางฝ่าเท้าอยู่ด้านบนของลูก กระแทกฝ่าเท้าให้สัมผัสเหนือบอล

3. ลักษณะของเท้าที่ใช้หยดคือ งอเข่าเล็กน้อย ยกสูงจากพื้นพอประมาณ น้ำหนักตัวอยู่ที่เท้าหลักใช้ในการเตะเพื่อให้ได้ระยะทางไกลๆ และเพื่อความแม่นยำของทิศทางในการส่ง

การยิงประตู

การยิงประตูของกีฬาฟุตบอลมีหลายแบบ ดังต่อไปนี้

1. การยิงประตูด้วยลูกหลังเท้า
2. การยิงประตูด้วยหัวรองเท้า
3. การยิงประตูด้วยปลายฝ่าเท้า
4. การยิงประตูด้วยข้างเท้าด้านใน
5. การเตะลูกด้วยข้างเท้าด้านนอก
6. การยิงประตูด้วยสันเท้า
7. การยิงประตูแบบลูกวอลเลย์
8. การทำประตูด้วยศีรษะ
9. การยิงประตูด้วยเข่า

10. การยิงประตูด้วยอวัยวะของร่างกายอื่นๆ ตามสถานการณ์ (โดยห้ามใช้มือ)

การโหม่งบอล การโหม่งลูก คือการเล่นลูกด้วยหน้าผากขณะที่ลูกกำลังลอยอยู่ในอากาศ เป็นการเล่นที่ได้เปรียบกว่าการเล่นด้วยเท้าเพราะมีโอกาที่จะได้ลูกบอลมาครอบครองหรือส่งให้ผู้เล่นฝ่ายของตนได้ในระยะสั้น ก่อนการใช้เท้าการเล่นโหม่งที่ดีนั้นต้องโหม่งลูกลงสู่พื้น ทั้งนี้เพื่อบังคับลูกให้เข้าสู่วิถีการเล่นโดยเร็ว การใช้ศีรษะโหม่งลูกให้ใช้หลักการเคลื่อนไหวตามธรรมชาติ การโหม่งจะต้องใช้สายตามองลูกเพื่อให้เกิดความแม่นยำ จำเป็นจะต้องได้รับการฝึกฝนเพื่อให้เกิดความเชื่อมั่นมากที่สุด การโหม่งที่ดีและปลอดภัยที่สุด และเป็นส่วนที่เหมาะสมในการเคลื่อนไหวไปข้างหน้าพร้อมกับลำตัวที่โหม่งลูกมีวิธีการดังนี้

1. ตาจ้องมองที่ลูกตลอดเวลาจนกว่าลูกสัมผัสกับหน้าผาก
2. วิ่งเข้าหาลูกและกระโดดพุ่งขึ้นให้สูงที่สุด โดยใช้เท้าทั้งสองข้างเหยียดตรงพร้อมกับกางแขนออกเพื่อทรงตัว
3. เกร็งคอและยื่นหัวออกไป ใช้หน้าผากกระแทกลูกพร้อมกับกดคางลงเข้าหาอกกดลูกลงสู่พื้นด้วยหน้าผาก ในการที่จะบังคับลูกให้ไปทางด้านข้างตามต้องการจะต้องเอี้ยวออกไปในทิศทางที่ต้องการขณะที่ลูกถูกหน้าผาก

สมชาย นิลบดี (ไม่ปรากฏปีที่พิมพ์) ได้กล่าวถึงทักษะพื้นฐานของกีฬาฟุตบอลไว้ดังนี้

การส่ง (Passing) คือการพยายามบังคับลูกบอลให้ไปยังทิศทางหรือเป้าหมายที่กำหนดไว้ การส่งบอลได้อย่างแม่นยำและรวดเร็ว นั้น แทบจะเป็นไปไม่ได้เลยที่ผู้เล่นฝ่ายตรงข้ามจะทำการป้องกันหรือสกัดกั้นได้ การส่งบอลเร็วจึงหะเดียวในขณะเคลื่อนที่ไปด้วยก็ถือเป็นแก่นสำคัญของการเล่นเป็นทีมที่ดี และก็เป็นฝันร้ายของผู้เล่นฝ่ายตรงข้าม โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้เล่นที่อยู่ในตำแหน่งกองหลังทุกคน ทักษะต่างๆ ของการส่งบอลที่นิยมนำมาใช้ในการแข่งขันมีดังนี้ การส่งลูกเรียกด้วยข้างเท้าด้านใน การส่งลูกเรียกด้วยหลังเท้า การส่งลูกโค้งด้วยหลังเท้า การช้อนลูกด้วยหลังเท้า

การรับบอล (Receiving) หมายถึงความสามารถในการบังคับลูกบอลในลักษณะต่าง ๆ เพื่อให้ลูกบอลอยู่ในความครอบครองของตน และการควบคุมบังคับลูกบอลได้ทันที ก็ถือว่าเป็นทักษะที่มีคุณภาพสูงมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ความแน่นอนของการจับบอลในขณะที่กำลังเคลื่อนที่หรือการหยุดลูกบอลและหลอกเพื่อสกัดผู้เล่นฝ่ายตรงข้ามนั้นมีความสำคัญมาก ทักษะต่าง ๆ ของการรับบอลที่นิยมนำมาใช้ในการแข่งขัน มีดังนี้ การรับลูกเรียกด้วยฝ่าเท้า การรับลูกลอยในอากาศด้วยอก การรับลูกลอยในอากาศด้วยตบขา การรับลูกลอยในอากาศด้วยหลังเท้า การรับลูกลอยในอากาศด้วยข้างเท้าด้านใน การรับลูกกระดอนด้วยฝ่าเท้า

การเลี้ยงบอล (Dribbling) การเลี้ยงบอลคือ การเขี่ยหรือเคาะบอลด้วยเท้าในขณะที่เคลื่อนที่ เพื่อให้ลูกบอลอยู่ในการบังคับ การเลี้ยงบอลนับเป็นหัวใจสำคัญของกีฬาฟุตบอล เพราะนอกจากจะเป็นการแสดงออกถึงความสามารถทางทักษะของผู้เล่นแล้ว ยังเป็นการแสดงออกถึงขีดความสามารถและความเชี่ยวชาญในการเล่นอีกด้วย การเลี้ยงบอลถือได้ว่าเป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพสูง เนื่องจากลูกบอลมีขนาดเล็กและเคลื่อนที่เร็ว ดังนั้นการสัมผัสลูกบอลในจังหวะแรกต้องเป็นไปด้วยความนุ่มนวลเพื่อให้ลูกบอลไม่อยู่ห่างตัวมากนัก ผู้ที่มีความสามารถและมีความชำนาญในการเล่น มักจะใช้วิธีการเลี้ยงบอลได้อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์ต่างๆ และไม่มีอะไรที่น่าประหลาดใจได้มากไปกว่า การที่ได้เห็นผู้เล่นเก่ง ๆ พาบอลฝ่าผู้เล่นฝ่ายตรงข้ามไปได้อย่างสวยงาม การเลี้ยงบอลจึงถือเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับผู้เล่นทุกคนดังนั้น ทักษะการเลี้ยงบอลจึงควรได้รับการฝึกฝนและขัดเกลาอย่างสม่ำเสมอ

การยิงประตู (Finishing) การยิงประตู นับเป็นเป้าหมายที่สำคัญที่สุดในการเล่นฟุตบอลซึ่งผู้เล่นทุกคนต่างก็มุ่งหวังที่จะยิงประตูของฝ่ายตรงข้ามให้ได้มากที่สุด และการยิงประตูได้ภายใต้ความกดดันก็คือเครื่องหมายของนักเตะผู้ยิ่งใหญ่

ทักษะที่จำเป็นของกีฬาฟุตบอล ที่ผู้ศึกษาเห็นว่ามีความสำคัญคือ

1. ทักษะการส่งลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน
2. ทักษะการส่งลูกบอลด้วยฝ่าเท้า
3. ทักษะการยิงประตูด้วยหัวรองเท้า
4. ทักษะการยิงประตูด้วยหลังเท้า

เพราะว่า ลักษณะของลูกฟุตบอลไม่เหมือนลูกฟุตบอล จะหนักและแน่นกว่า น้ำหนักก็จะมากกว่า ลูกนั้นจะไม่กระดอนกับพื้น มีขนาดประมาณลูกฟุตบอลเบอร์ 3 ซึ่งลูกฟุตบอลมาตรฐานที่ใช้ในการแข่งขัน จะเป็นขนาดเบอร์ 5 ที่ลูกฟุตบอลมีลักษณะแตกต่างจากลูกฟุตบอล เพราะลูกออกแบบมาให้เหมาะสมกับรูปแบบการเล่น ที่รวดเร็วว่องไว รองรับความสามารถของนักกีฬาที่มีทักษะในเชิงฟุตบอลสูง ด้วยขนาดพื้นที่ในการเล่นไม่กว้างมาก มีการยิงประตูกันบ่อยครั้ง ลูกจึงมีน้ำหนักมากให้เข้าประตูยากขึ้น

การเล่นฟุตบอลนั้นต้องมีการเคลื่อนที่อยู่ตลอดเวลา โดยที่ผู้เล่นทั้งหมดในสนามต้องเคลื่อนที่เป็นสามเหลี่ยม เพื่อการทดแทนของตำแหน่งอีกคนที่เคลื่อนที่ อีกทั้งการเคลื่อนที่เพื่อหาที่ว่างในการเล่นนั้น สามารถทำให้การเดินเกมสับสนไม่มีสะดุดด้วย พร้อมทั้งการหมุนเวียนของผู้เล่นเพื่อการใช้พื้นที่อย่างมีประสิทธิภาพ

การจับบอลด้วยฝ่าเท้าจำเป็นอย่างยิ่งในการเล่นฟุตบอล เพราะจะทำให้การคอนโทรลลูกฟุตบอลได้ดี และสามารถหาจังหวะในการทำประตูได้

ลักษณะการยิง ก็ไม่เหมือนกับลูกฟุตบอล พื้นสนามที่ไม่ใช่ผืนหญ้า หากยิงด้วยหลังเท้า จะยิงไม่ค่อยถนัดมาก ลักษณะการยิงลูกฟุตบอลของนักฟุตบอลระดับโลก จึงเป็นการ จิ้ม หรือคิดด้วยหัวรองเท้า การยิงในลักษณะดังกล่าวทำให้ลูกเพิ่มความแรง และป้องกันยากอีกด้วย

การเลี้ยงควบคุม ลูกฟุตบอลส่วนใหญ่จะเป็นการ เหยียบ คลึง มากกว่าการเตะด้วยข้างเท้าตามปกติ ส่วนการเปิดบอลก็ต้องเปลี่ยนไปเช่นกัน โดยจะใช้การจذبบอลขึ้นนั่นเอง

การทำงานแบบทักษะและการเรียนรู้ (Skill Performance and Learning)

ประกาศ โพรท็องสุนันท์ (2547) ได้กล่าวไว้ว่า

- การทำงานแบบทักษะ
- การทำงานแบบทักษะสิ่งแวดล้อม
- การฝึกฝน
- การควบคุมการเคลื่อนไหวและความจำ

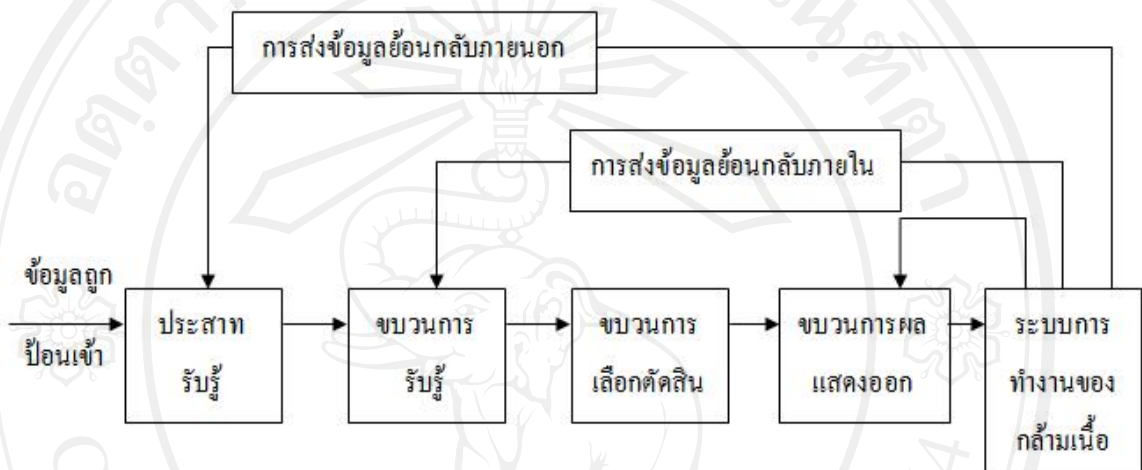
การกระทำงานกิจกรรมสิ่งหนึ่งหรือการทำงานใดก็ตามเกิดขึ้นได้โดยขบวนการเรียนรู้และการฝึกฝนการรักษาทางกายภาพบำบัดที่ฝึกผู้ป่วยออกกำลังกายหรือเคลื่อนไหวส่วนของร่างกายนั้น จำต้องใช้การเรียนรู้และวิธีการฝึกที่แบ่งเป็นขั้นตอนตลอดเวลาอาศัยเวลาในการพัฒนาเพิ่มความสามารถให้ดีขึ้นระดับความสามารถที่ทำได้ในแต่ละคนไม่เท่ากันขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายอย่างและระดับความสามารถก็บ่งบอกเพียงแต่สิ่งที่คนนั้นกระทำหรือกิจกรรมนั้นๆ ได้อย่างถูกต้องแต่มิได้บ่งบอกถึงความสามารถสูงสุดหรือความชำนาญทักษะ (Skill) การกระทำ (Performance) มักมีผลกระทบจากองค์ประกอบหลายอย่างเช่น ความเมื่อยล้า, สภาวะจิตใจ, แรงจูงใจหรือความจำเป็นในการทำงานที่เฉพาะอย่างเพื่อให้เกิดความชำนาญจะต้องใช้เวลานานพอสมควร การทำงานแบบทักษะนี้มีความจำเป็นมากในกลุ่มนักกีฬาหรือผู้ป่วยที่มีปัญหาทางการควบคุมการเคลื่อนไหว

การทำงานแบบทักษะ (Skill Performance)

การทำงานชนิดนี้เป็นการกระทำที่มีความตั้งใจ มีเป้าหมายที่กำหนดวางล่วงหน้าไว้ทราบถึงวิธีการขั้นตอนที่จะปฏิบัติได้อย่างเหมาะสมและถูกต้องแน่นอน สามารถควบคุมวิธีการทำให้เกิดความแม่นยำเชื่อถือได้ตลอดจนมีความยืดหยุ่นปรับเปลี่ยนวิธีการได้

คนที่มีความชำนาญคือคนที่รู้วิธีการที่ถูกต้องในการทำงานชิ้นใดชิ้นหนึ่งในแต่ละสภาวะเงื่อนไข มีการเคลื่อนไหวที่เป็นลักษณะง่าย เรียบนุ่มและได้จังหวะดี มีการควบคุมการหดตัวของกล้ามเนื้อให้แรงที่พอเหมาะ และประหยัดพลังงาน

มีผู้ให้คำจำกัดความหรือความหมายของการทำงานแบบทักษะนี้ว่าเป็นการกระทำที่ซับซ้อน และมีจุดประสงค์เกี่ยวข้องกับขบวนการต่อเนื่องกันของประสาทรับรู้ประสาทส่วนกลางและกลไกการควบคุมทำงานซึ่งผ่านขบวนการเรียนรู้ต้องมีการจัดรวบรวมและสหสัมพันธ์กัน เพื่อจะได้ผลงานที่ต้องการด้วยความแม่นยำสมบูรณ์แบบ อาจเขียนเป็นแผนภูมิได้ดังนี้

แผนภูมิ 1 แสดงรูปแบบขั้นตอนของขบวนการเรียนรู้เพื่อฝึกฝนการทำงานแบบทักษะ

จากแผนภูมิแสดงรูปแบบขั้นตอนของขบวนการเรียนรู้เพื่อฝึกฝนการทำงานแบบทักษะซึ่งเป็นขบวนการลูกโซ่ต่อเนื่องกัน เริ่มจากการได้รับกระแสสัญญาณหรือข้อมูลกระตุ้นจากภายนอกเข้าสู่สมองผ่านระบบประสาทรับรู้ไปยังระบบประสาทสมองส่วนกลาง และขบวนการขั้นตอนต่างๆอีกมาก แล้วในที่สุดก็มีผลสุดท้ายออกมาในรูปแบบของการทำงานตามที่ต้องการขบวนการที่เกิดขึ้นแบ่งออกเป็น 4 ขบวนการคือ

1. **ขบวนการรับรู้ (Perceptual mechanism)** ข้อมูลจะถูกป้อนส่งเข้าสู่ระบบประสาท โดยผ่านทางโสตประสาททั้ง 5 รูปแบบ แล้วแต่รูปแบบวิธีการของการนำเสนอข้อมูลเมื่อได้รับสัญญาณข้อมูลแล้วจะมีขบวนการแยกแยะข้อมูลว่าเคยได้รับรู้อดีตแล้วหรือในปัจจุบัน โดยอาศัยความจำเป็นที่เก็บไว้เป็นสิ่งสำคัญในการพิจารณา

2. **ขบวนการการเลือกตัดสินใจ (Decision mechanism)** จะรับข้อมูลต่อจากขบวนการรับรู้และเลือกตัดสินใจวิธีการโดยการค้นหาเลือกจากความจำระยะยาวเก็บไว้ที่มีเก็บไว้ในรูปแบบที่แน่นอน อันเป็นผลจากการเคยฝึกฝน การเลือกการตัดสินใจเป็นการหาวิธีการที่เหมาะสมที่สุด ขบวนการนี้จะใช้ระยะเวลาหนึ่งในการเลือกตัดสินใจ ถ้าข้อมูลมีสิ่งให้เลือกมากและถ้าข้อมูล

ตอบสนองมีหลายวิธีการที่ต้องเลือกตัดสินใจทำเองเดียวกันกับสิ่งกระตุ้นหรือการเลือกข้อมูลที่มีความแจ่มชัดแน่นอนเหมาะสมและจับคู่กับผลตอบสนองที่แน่นอนเช่นกัน ถ้าการเลือกตัดสินใจเกิดขึ้นแล้วข้อมูลจะส่งต่อไปตามขบวนการขั้นตอนต่างๆในกรณีที่มีข้อมูลมีจำนวนมากและถูกส่งอย่างรวดเร็วจนขบวนการไม่สามารถรับได้หมดข้อมูลย่อยบางส่วนจะถูกตรึงค้างไว้ในระยะเวลาอันสั้นในช่วงความจำระยะสั้นหลังจากนั้นจะค่อยเป็นไปตามระบบขั้นตอนเช่นเดิม

3. ขบวนการผลแสดงออก (Effector mechanism) เมื่อวิธีการตอบสนองได้ถูกเลือกตัดสินใจไว้แล้ว มีขบวนการหาเป้าหมายที่เป็นตัวถ่ายทอดผลแสดงออกให้เหมาะสมตามสภาวะและสิ่งแวดล้อมนั้นคือข้อมูลคำสั่งการควบคุมการทำงานจะถูกส่งไปยังกล้ามเนื้อที่เกี่ยวข้องในช่วงระยะเวลาที่ถูกต้องและเป็นลำดับขั้นตอนทำให้เกิดผลแสดงออกการตอบสนองขึ้นตามต้องการ

4. ขบวนการย้อนกลับ (Feedback mechanism) ผลการกระทำที่แสดงออกจะถูกตรวจสอบและป้อนข้อมูลย้อนกลับไปยังส่วนที่ควบคุม เพื่อให้ผู้กระทำทราบผลการกระทำนั้นถูกต้องแม่นยำดังที่คาดเพียงใด การส่งข้อมูลย้อนกลับแบบนี้อาจทำกระทำได้ในช่วงที่การกระทำยังดำเนินการอยู่เรียกว่า Knowledge of Performance และในช่วงที่การกระทำนั้นสิ้นสุดแล้ว เรียกว่า Knowledge of Results ข้อมูลย้อนกลับจะทำให้ผู้กระทำสามารถเปรียบเทียบผลของการกระทำกับสิ่งที่คาดไว้ล่วงหน้าจะเป็นพื้นฐานในการเลือกตัดสินใจเกี่ยวกับการกระทำอันใหม่ต่อไปการส่งข้อมูลย้อนกลับจะต้อง บ่งบอกถึงลักษณะของ ทิศทาง ขนาดปริมาณความผิดพลาด ข้อมูลที่ส่งกลับต้องเป็น ข้อมูลที่แม่นยำ วิธีการให้อาจเป็นโดยการมองเห็น เสียง สัมผัส หรือประสาทรับรู้ตำแหน่งภายในข้อต่อหรือกล้ามเนื้อ

การทำงานแบบทักษะและสิ่งแวดล้อม

ในแต่ละคนมีความต้องการเรียนรู้ในสิ่งที่สนใจ ตั้งใจ คนเรามีขีดจำกัดความสามารถในการรับรู้ข้อมูลต่างๆกันในเวลาหนึ่งๆ สภาพสิ่งแวดล้อมต่างกันก็เป็นสิ่งกำหนดความสามารถที่แตกต่างกันในแต่ละคน สิ่งที่ตัดสินใจทำหรือตั้งใจจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับองค์ประกอบส่วนตัว ความคาดหวัง ความพึงพอใจและประสบการณ์อดีตเมื่อเกิดการฝึกฝนก็จะเกิดการเรียนรู้และช่วยลดความไม่แน่ใจหรืออุปสรรคแบบต่างๆ ในการที่จะทำงานให้ได้ดังสิ่งที่ต้องการในสิ่งแวดล้อมมีแนวแบบทาง(Cue) ที่แบ่งได้เป็น 2 ชนิดคือ แบบที่แน่นอน(fixed) และแบบที่เปลี่ยนแปลงได้ (Changing) ถ้าแบบทางใดที่เกี่ยวข้องกับการทำงานแบบทักษะเฉพาะอย่างที่เหมาะสมเดิมอยู่กับรูปลักษณะเดิม ไม่เปลี่ยนแปลง จะเรียกว่า ทักษะปิด (Closed skills) เช่นการหยิบแก้วน้ำที่วางอยู่บนโต๊ะมาวางไว้ตรงหน้าขณะที่นั่งอยู่ สภาพแวดล้อมจะเป็นตัวจำกัดระยะเวลาในการเคลื่อนที่และรูปแบบลักษณะการเคลื่อนที่ (motor pattern), ทักษะเปิด (Open skills) เป็นการทำงานที่มีการเปลี่ยนแปลงยืดหยุ่นได้หลายรูปแบบเพื่อความเหมาะสมตามความต้องการ เช่น การ

รับลูกบอลหรือสิ่งของที่ถูกโยนหรือปาในอากาศซึ่งไม่มีตัวจำกัดการเคลื่อนที่ของวัตถุ รูปแบบลักษณะการเคลื่อนที่อาจมีหลายรูปแบบ ทักษะเปิดจะซับซ้อนกว่าทักษะปิด เกิดจากการฝึกฝนทักษะปิดในรูปแบบต่างๆ กันจนเกิดการปรับปรุงพัฒนาวิธีการใหม่ได้

ในคนเรามีการเรียนรู้ตั้งแต่แรกเกิดในช่วงระยะ 4 ปีแรกของอายุคนเราต้องการเรียนรู้อะไร การเคลื่อนที่แบบพื้นฐานหลายรูปแบบ อาทิ เช่น การนั่ง ยืน เดิน หยิบ ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะเป็นพื้นฐานสำหรับการเคลื่อนที่ไว้อื่นที่ซับซ้อนยุ่งยากมากขึ้น จะต้องเรียนรู้เพิ่มเติมเมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่ ซึ่งจะเป็นการรวบรวมความรู้สิ่งเดิมกับสิ่งใหม่เข้าด้วยกัน การเรียนรู้ประสบการณ์ใหม่จะต้องประกอบด้วยช่วงระยะหลายช่วงซึ่ง Fitts และ Posm ได้แบ่งออกเป็น 3 ช่วงคือ

1. ช่วงแรกหรือช่วงความทรงจำ (Early or Cognitive Phase)

ผู้กระทำได้พยายามเข้าใจจุดประสงค์ว่าจะต้องทำอะไรและมีวิธีการวางแผนการกระทำ มีการสังเกตสิ่งแวดล้อมรอบตัว ก่อนทำการเคลื่อนที่มีขบวนการนึกคิดวิธีขั้นตอนต่างๆ อย่างจินตนาการหรือมโนภาพว่าจะต้องมีลักษณะลำดับอย่างไร คล้ายกับเป็นการทบทวนอาจทำโดยการแนะนำหรือสาธิตแสดงให้เห็นล่วงหน้าเลย

2. ช่วงกลางหรือช่วงรวบรวม (Intermediate หรือ Associative)

เป็นช่วงที่มีการเปลี่ยนแปลงปรับปรุงจากสิ่งที่กำหนดจะทำและทำเช่นไร จากการฝึกฝนสิ่งขัดขวางหรืออุปสรรคต่างๆ จะค่อยๆ ถูกจำกัดไป องค์ประกอบต่างๆ ของทักษะจะค่อยรวบรวมกันเพื่อวางแผนการกระทำให้ง่ายขึ้น ระยะเวลาการเรียนรู้ในช่วงนี้ขึ้นอยู่กับความยากง่ายของทักษะและประสบการณ์อดีตของแต่ละคน

3. ช่วงสุดท้ายหรือช่วงอัตโนมัติ (Final หรือ Autonomous)

เป็นช่วงที่ผ่านการฝึกฝนมาอย่างชำนาญจนสามารถแยกแยะสิ่งเร้าหรือข้อมูลได้และการกระทำการทำงานได้ภายในระยะเวลาอันรวดเร็ว หรือสามารถกระทำงานสองชนิดในเวลาเดียวกันโดยไม่มีข้อผิดพลาด ช่วงอัตโนมัติจัดเป็นช่วงก้าวหน้าของการทำกิจกรรมต่างๆ

การฝึกฝน (Practice)

การฝึกฝนเป็นการชี้แนะวิธีการเรียนรู้ให้เกิดได้รวดเร็วขึ้น มีโอกาสแก้ไขข้อผิดพลาดมากขึ้น ข้อมูลย้อนกลับสามารถนำมาใช้ในระหว่างการฝึกฝนนี้ ลักษณะการจัดช่วงการฝึกฝนอาจแบ่งได้เป็น 2 แบบใหญ่ๆ คือ

1. Massed Practice การฝึกแบบรวบยอด คือช่วงเวลาพักระหว่างการฝึกฝนจะน้อยกว่าช่วงเวลาฝึก การฝึกจะเริ่มตั้งแต่ขั้นตอนแรกจนถึงขั้นตอนสุดท้ายของรูปแบบทั้งหมด

2. Distributed Practice การฝึกแบบแยกส่วน คือช่วงเวลาพักระหว่างการฝึกฝน จะยาวนานกว่าช่วงเวลาฝึก การฝึกจะเริ่มตั้งแต่ขั้นตอนแรก โดยแบ่งเป็นขั้นตอนย่อยๆ ลงไปอีก จนถึงขั้นตอนสุดท้ายของรูปแบบทั้งหมดแล้วจึงรวมฝึกรูปแบบทั้งหมดอีกครั้ง

การฝึกฝนที่มีความถี่จำนวนน้อยครั้ง จะก่อให้เกิดการเรียนรู้เร็วยิ่งขึ้นมากกว่าให้ใช้ช่วงเวลาการฝึกฝนในขั้นตอนนานๆ ในผู้ป่วยบางรายต้องคำนึงถึงปัจจัยบางอย่างเช่น การเมื่อยล้า ความกลัว ตลอดจนความหลากหลายข้อมูลมากเกินไป เป็นต้น ซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการฝึกและการเรียนรู้ ซึ่งสิ่งเหล่านี้ผู้ฝึกฝนต้องคำนึงพิจารณาเลือกวิธีการให้เหมาะสมกับผู้ป่วยแต่ละรายต่อไป

การควบคุมการเคลื่อนที่และความจำ

ความจำเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการทำงานแบบทักษะ ในช่วงเวลาการเรียนรู้ ลักษณะรูปแบบการทำงานเกี่ยวกับเรื่องเป็นเวลา จังหวะ และขั้นตอนต่างๆ จะถูกจดจำไว้ เรียกว่า เกิดโปรแกรมการเคลื่อนที่ (motor programme) การควบคุมโปรแกรมนี้อาจยับยั้งการเคลื่อนไหวให้ได้ตามต้องการมีการฝึกฝนที่ดีและมีการป้อนข้อมูลย้อนกลับ การควบคุมการเคลื่อนที่ (motor control) สามารถแบ่งออกเป็นการควบคุมส่วนกลาง (central control) ซึ่งจะควบคุมลักษณะรูปแบบของการเคลื่อนไหวอย่างคร่าวๆ ไปในทิศทางตำแหน่งที่ต้องการ ส่วนการควบคุมการทำงานอย่างละเอียดต้องใช้การควบคุมอีกส่วนหนึ่งที่มีการส่งข้อมูลย้อนกลับ เพื่อปรับจัดให้เข้ากับสิ่งที่ต้องการการควบคุมนี้ จัดเป็นการควบคุมส่วนต้น (peripheral control) ซึ่งทั้งสองแบบนี้มีส่วนสำคัญในการทำงานแบบทักษะ

จะเห็นได้ว่าการทำงานแบบนี้ เป็นขบวนการควบคุมการทำงานในระบบประสาทส่วนกลางและส่วนผิวดำเนิน ที่ผ่านขบวนการรับรู้ การเรียนรู้ และการตอบสนอง ตลอดจนความจำเป็นมาทำงานประสานร่วมกัน เพื่อหาวิธีที่เหมาะสมแม่นยำและรวดเร็วที่สุดในการทำกิจกรรมนั้นๆ อย่างมีประสิทธิภาพ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ฮิต และ รอดเจอร์ (นัตรพอร์ด ม โนสุทธิฤทธิ์ 2542: 33; อ้างอิงจาก Clark, 1976: 343) ได้ศึกษาค้นคว้าไว้ในปี ค.ศ. 1932 เรื่อง “การศึกษาประโยชน์ของการทดสอบความรู้และทักษะฟุตบอล”(A Study The Use of Knowledge and Skill Test in Soccer) โดยการสร้างแบบทดสอบทักษะฟุตบอลสำหรับนักเรียนชาย ระดับประถมศึกษาและผู้เล่นระดับเริ่มต้น ซึ่งประกอบด้วยแบบทดสอบ 4 รายการ คือการเลี้ยงลูกฟุตบอล การทุ่มฟุตบอล การวางเตะสำหรับผู้รักษาประตู และ

การเตะลูกฟุตบอลเรียกให้ไกล ผลปรากฏว่าแบบทดสอบนี้มีความเที่ยงตรง 0.71 และมีความเชื่อมั่น 0.74

ครูว์ (Verducci. 1980: 334-335; Citting Crew. 1968: 379) ได้สร้างแบบทดสอบทักษะขึ้น ซึ่งประกอบด้วย 4 รายการคือ ความแม่นยำในการเตะบอลกระทบฝาผนัง การเลี้ยงลูกบอล ความแม่นยำในการเตะลูกฟุตบอลโด่ง การเตะลูกฟุตบอล โดยใช้นักศึกษาชายระดับวิทยาลัยเป็นกลุ่มตัวอย่าง ผลปรากฏว่า

1. ความเที่ยงตรงของแบบทดสอบ โดยใช้เกณฑ์จากผู้เชี่ยวชาญดังนี้

- 1.1 ความแม่นยำในการเตะบอลกระทบฝาผนังมีค่าเท่ากับ 0.88
- 1.2 การเลี้ยงลูกบอลมีค่าเท่ากับ 0.92
- 1.3 ความแม่นยำในการเตะลูกฟุตบอลโด่งมีค่าเท่ากับ 0.94
- 1.4 การเตะลูกฟุตบอลมีค่าเท่ากับ 0.96
- 1.5 การทดสอบทุกรายการมีค่าเท่ากับ 0.98

2. ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ โดยการทดสอบซ้ำ (Test - Retest) มีค่าดังนี้

- 2.1 ความแม่นยำในการเตะบอลกระทบฝาผนังมีค่าเท่ากับ 0.97
- 2.2 การเลี้ยงลูกบอลมีค่าเท่ากับ 0.99
- 2.3 ความแม่นยำในการเตะลูกฟุตบอลโด่งมีค่าเท่ากับ 0.99
- 2.4 การเตะลูกฟุตบอลมีค่าเท่ากับ 0.99

วิยุทธ วิลามาต (2546: บทคัดย่อ) ได้สร้างแบบทดสอบทักษะฟุตบอลสำหรับนักเรียนหญิงระดับช่วงชั้นที่ 3 โดยกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาคุณภาพของแบบทดสอบเป็นนักเรียนหญิง ระดับช่วงชั้นที่ 3 ของโรงเรียนประเทียวิทยาทาน จังหวัดสระบุรี ที่ผ่านการเรียนวิชาฟุตบอลมาแล้ว จำนวน 40 คน และกลุ่มที่ใช้ศึกษาเกณฑ์ ได้แก่ นักเรียนหญิง ระดับช่วงชั้นที่ 3 จังหวัดสระบุรี ที่ผ่านการเรียนวิชาฟุตบอลมาแล้ว 240 คน โดยการสุ่มอย่างง่าย การวิเคราะห์คุณภาพของแบบทดสอบโดยใช้สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันกับวิทนีย์และซาเบอร์ และใช้คะแนนที่ในการสร้างเกณฑ์ของแบบทดสอบ ผลการศึกษาพบว่า

1. แบบทดสอบทั้งหมด 4 รายการ คือ การเลี้ยงลูกฟุตบอล การโหม่งลูกฟุตบอล การเตะลูกฟุตบอล และการยิงประตูฟุตบอล
2. มีค่าความเป็นปรนัยปานกลางถึงสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จากผู้ใช้แบบทดสอบ 3 คน ($r = 0.312-0.782$)
3. ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ มีค่าความเชื่อมั่นทางบวกระดับปานกลางถึงสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จากการทดสอบซ้ำ ($r = 0.39-0.90$)

4. ความสัมพันธ์ภายในของแบบทดสอบแต่ละรายการและแต่ละรายการรวมกับคะแนนรวมมีความสัมพันธ์กันทางบวกระดับปานกลางถึงสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = 0.34-0.52$)

5. เกณฑ์ในการแบ่งระดับความสามารถรวมทุกรายการแบ่งไว้เป็น 5 ระดับคือ สูงมากสูง ปานกลาง ต่ำ และต่ำมาก

ระดับความสามารถ	คะแนนการทดสอบ (คะแนนที่)
สูงมาก	มากกว่า 60
สูง	54 – 60
ปานกลาง	47 – 53
ต่ำ	40 – 46
ต่ำมาก	น้อยกว่า 40

6. อำนาจจำแนกของแบบทดสอบมีค่าอำนาจจำแนกที่เหมาะสมระดับปานกลาง ($r = 0.110-0.667$)

7. ระดับความยากของแบบทดสอบมีค่าระดับความยากที่เหมาะสมอยู่ระดับปานกลาง ($r = 14.38-87.34$)

สมภพ รุ่งเรือง (2547: บทคัดย่อ) ได้สร้างแบบทดสอบทักษะฟุตบอลสำหรับนักเรียนชาย โอกาสทางการศึกษา ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการหาคุณภาพของแบบทดสอบเป็นนักเรียนชาย จำนวน 30 คนและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้สร้างเกณฑ์เป็นนักเรียนชาย จำนวน 200 คนได้มาโดยการสุ่มแบบง่าย เครื่องมือเป็นแบบทดสอบทักษะฟุตบอลที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ประกอบด้วย 4 รายการคือการครอบครองลูกฟุตบอล การส่งลูกฟุตบอล การเลี้ยงลูกฟุตบอล และการโหม่งลูกฟุตบอล วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ตามวิธีการของ เพียร์สัน ผลการศึกษาพบว่า แบบทดสอบทักษะฟุตบอลสำหรับนักเรียนชาย ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความเป็นปรนัยทางบวกในระดับสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = 0.647-0.897$) แบบทดสอบทักษะฟุตบอลสำหรับนักเรียนชาย ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความเชื่อมั่นทางบวกในระดับสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = 0.845-0.896$) แบบทดสอบทักษะฟุตบอลสำหรับนักเรียนชายระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความเที่ยงตรงทางบวกในระดับสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = 0.719-0.952$) เกณฑ์ปกติในการแบ่งระดับความสามารถของแบบทดสอบทักษะฟุตบอลที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีระดับความสามารถ 5 ระดับ คือ สูงมาก สูง ปานกลาง ต่ำ ต่ำมาก